

Jan Skácel

Vteřina v lednu

A den je tichý, křehký jako skořápka.
Uvnitř je slunce, také celé bílé.
I sníh je bílý, stromy, řeky, sníh.
I tato vteřina, i tahle bílá chvíle.

*

Babí léto

Včera letěl vzduchem první bílý vlas.
Zazvonil,
když zvolna k zemi padal –
a slova,
hrubá, nepokorná slova
v hrdle uvázla mi jako rybí kost.

Mé léto,
ty už také šedivíš?

Je tomu tak
a podzim přijde zítra.
Zas celé stromy budou odlétat,
zas ptát se budem,
kam a komu vstříc.
A ticho, chudé jako polní myš,
tu a tam za zády nám pískne.

Mé léto,
ty už také šedivíš?

*

a srpen končí dny jsou zase bosé
rozkvetly astry ozývá se chlad
podzim jak slimák vystrkuje růžky
a babí léto padá do zahrad

*

Jaroslav Seifert
Vlajka republiky

Vlní se jako dívčí šat,
přimknutá úzce ke stožáru,
lehoučký zdvih, vzápětí pád,
vlní se jako dívčí šat
v nehmatatelném tvaru.

Nebe jí dalo modrý klín
jak oči děcek při usmání,
ta bílá, ta je z kopretin,
nebe jí dalo modrý klín
a růže napršely na ni.

Za námi smrt a hrob a hrob,
člověk se hrůzou neohlíží,
hromady mrtvých bez podob,
za námi smrt a hrob a hrob,
chlad kamene a mříží.

Přece to stálo za bolest,
i když ta bolest přetěžká je.
Dál, věčně dál ji chceme nést,
a přece stálo za bolest
to, že tu dneska vlaje.

[...]